

Hồi 45

Bạch Vân Phi Phá Tứ Tượng Trận

uyên Trung Tứ Xú xưa kia đã nổi danh là bọn lục lâm cường đạo ở một vùng Trung Nguyên. Bốn người này mọi năm đều tung hoành ở Tứ Xuyên, Quảng Đông, Tương Giang và Hoát Chân, làm cho hai đạo hắc bạch võ lâm bốn tỉnh này bị một cơn sóng gió. Bọn chúng người nào võ công cũng cao diệu, kỳ dị. Đã thế chúng còn sáng chế một trận pháp liên hoàn gọi là Tứ Tượng. Mỗi khi gặp địch thủ, bất kể nhiều ít, chúng cùng loạt tấn công. Nếu gặp đối phương tài giỏi thì chúng xuất ngón sở trường là Tứ Tượng để áp đảo, và cứ mỗi lần chúng dùng trận pháp ấy thì kẻ bị vây ít khi sống sót...

Vì bốn tên mặt xấu gieo nhiều thảm họa cho võ lâm nên đã có lần ba phái Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành hội họp tại núi Võ Đang bàn định mưu kế, quyết đem toàn lực diệt bọn chúng. Trong cuộc truy sát này, chẳng những riêng các cao thủ của ba phái, mà còn có mấy vị võ lâm tiền bối ở giang hồ cũng tham dự. Những người này phải mất ba tháng trời mới tìm ra hành tung của Xuyên Trung Tứ Xú.

Vào một đêm nọ, cao thủ của ba phái này bí mật theo Tứ Xú đến tận thành của huyện Ninh Khê, nhưng Tứ Xú lại đi nơi khác. Những cao thủ ba phái nói trên phải tức tốc đuổi theo, đến một nơi vắng vẻ thì họ vây được Tứ Xú.

Trận đánh quyết liệt ấy kéo dài từ trưa tới chiều, Tứ Xú tuy bị thương song vẫn phá được vòng vây tẩu thoát. Đồng thời cao thủ ba phái Nga Mi, Võ Đang và Thanh Thành cũng bị thương rất nhiều. Cuộc huyết chiến này làm cho Tứ Xú thất kinh hồn vía, song danh tiếng của Tứ Xú vẫn còn nổi như cồn, và hành tung của họ cũng từ đó thêm đi vào bí mật. Sau đó, Tô Bằng Hải chỉ dùng một cây trúc trượng làm cho Tứ Xú phải khuất phục và kết nạp chúng vào bộ hạ Thiên Long Bang.

Thiết Kiếm Thư Sinh đã từng nghe tiếng Xuyên Trung Tứ Xú, nên khôn ngoan nói:

- Các người định đánh tay đôi hay cùng xông vô một lượt ?

Một người trong Xuyên Trung Tứ Xú đáp:

- Người một mình, chúng ta cũng bốn, người có mười, chúng ta cũng chỉ bốn mà thôi.

Thiết Kiếm Thư Sinh Sử Thiên Cảnh cười khanh khách nói:

- Được ! Các người cứ xông vào hết đi !

Xuyên Trung Tứ Xú chẳng nói gì cả, liền bao vây Sử Thiên Cảnh. Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải không chú ý hành động của Xuyên Trung Tứ Xú, chỉ đảo mắt nhìn qua một vòng rồi chăm chú nhìn Bạch Vân Phi.

Bang Chủ Thiên Long Bang phải kinh ngạc trước sắc đẹp tuyệt trần và đôi mắt lóng lánh của nàng.

Tô Bằng Hải là một người từng trải giang hồ, thế mà thấy thái độ của Bạch Vân Phi khiến ông cũng không làm sao hiểu được. Trông nàng như vừa muốn ra tay giúp Thiết Kiếm Thư Sinh, mà cũng giống như nàng đến tìm lão gian hùng này để báo thù.

Tô Bằng Hải càng nhìn thần sắc của Bạch Vân Phi, càng thấy hình như nàng không có chút dính líu đến cuộc đấu sắp xảy ra. Nàng là một người đứng chứng kiến cảnh sống mái của thiên hạ mà thôi.

Thấy Tứ Xú đứng bao quanh, Thiết Kiếm Thư Sinh quay về phía lão già áo thụng xanh nói:

- Nhờ hiền huynh đi lấy giùm vũ khí cho ngu đệ...

Sử Thiên Cảnh ngừng một lúc, rồi nói:

- Tình hình như thế này thì đêm nay khó tránh được cuộc huyết chiến khùng khiếp !

Khi nói, Sử Thiên Cảnh nháy mắt mấy cái, lão mặc áo thụng xanh hiểu ý, gật đầu quay mình đi.

Tô Bằng Hải cất tiếng cười ha hả, nói:

- Đứng lại.

Lão áo xanh vẫn bước đi như không nghe tiếng nói của Tô Bằng Hải, rồi thình lình nhẩy vọt nhanh lên, tung mình bay về phía ngôi nhà lá. Nhưng chân ông chưa chấm đất, đã nghe một tiếng quát inh tai:

- Trở lại.

Tiếp theo một luồng chưởng phong ào ạt phóng tới trước mặt. Vì còn lơ lửng trên không, không thể tránh được, nên lão già áo xanh cũng vung chưởng ra đỡ. Hai luồng kinh lực chạm vào nhau. Lão già áo xanh dội lại phía sau năm sáu bước.

Từ trong bóng tối, một người mặc sắc phục đen bước ra, lưng lửng lảng ba quả chùy. Chính là Thiên Long phân đàn chủ Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát nhìn lão già áo xanh nói:

- Chu huynh có sao không ? Lâu quá. Đã hai chục năm, bây giờ chúng ta mới gặp nhau.

Lão già áo thụng xanh “hử” một tiếng rồi nói:

- Ta ngỡ là ai, té ra là Cư huynh. Hai mươi năm không gặp, không ngờ võ công của Cư huynh tiến bộ rất nhiều...

Ngừng một chút, lão tiếp:

- Chưởng lực của lão huynh lúc này thật là dũng mãnh, nhưng...

Chu Nguyên Phát cười khanh khách hỏi:

- Nhưng thế nào Chu huynh ?

Lão áo xanh gằn giọng:

- Nhưng Cư huynh là một người có danh tiếng trên giang hồ, nếu hành động mờ ám như vậy, e tiếng đồn truyền ra tổn thương đến tên tuổi của Cư huynh.

Cư Nguyên Phát đầu chịu vừa, cười hách dịch trả đũa :

- Chu huynh khen quá lời, tôi không dám nhận. Nếu chưởng vừa rồi tôi dùng hết chưởng lực thì Chu huynh tuy công lực cao sâu, nhưng thân hình còn ở trên không, e cũng... ha ha... giờ cái chưởng này thì chỉ sợ Chu huynh khó chịu nổi.

Lão già áo xanh nóng mặt phừng phừng, quát to:

- Vậy thì cứ thử xem...

Nhưng đang nói dở chừng, giọng của lão trở nên bình tĩnh, ôn hoà tiếp:

- Tình thế đêm nay không thể tránh khỏi động thủ. Cư huynh đã đến đây thì huynh đệ chúng tôi phải tiếp đãi hết lòng. Đợi tôi vào lấy binh khí rồi lãnh giáo tuyệt học của Cư huynh cũng không muộn.

Cư Nguyên Phát cười ha hả, cất giọng tình quái nói:

- Nói rất hay, nhưng tiếc rằng tôi không tin được. Chu huynh muốn dùng binh khí thì tôi có thể cho mượn một quả chùy.

Ông lão mặc áo thụng xanh như bị kiến cắn, sốt ruột vô cùng, song lão cũng cố gắng chận lửa giận, nói:

- Lão đệ đã sống mấy chục năm ở giang hồ nhưng chưa hề thấy ai cho mượn vũ khí như Chu huynh. Lòng tốt này tôi xin cảm ơn mà không dám làm phiền lão huynh.

Cư Nguyên Phát cười lớn nói:

- Tôi chỉ e Chu huynh phí một tâm cơ ! Tắm bảo đồ sợ đã ở trong tay người khác rồi...

Lão áo thụng xanh tỏ vẻ hốt hoảng kêu lên:

- Cái gì?

Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát thần thiên đáp:

- Tôi chẳng giấu gì Chu huynh, khi Chu huynh nói chuyện với Bang Chủ của chúng tôi thì đã có người thừa cơ lục soát hai phòng ngủ...

Ông lão không để Cư Nguyên Phát nói hết, dậm chân nói như hét:

- Thủ đoạn dê hèn...

Miệng nói, tay đã nhắm ngay Cư Nguyên Phát giáng một chưởng thật mạnh.

Phân đàn chủ Hắc Kỳ Khai Bia Thủ liền xuất chiêu Song Phong Át Nhĩ đẩy mạnh hai chưởng ứng chiến.

Mới tiếp tay, hai người đã xuất toàn lực bình sanh. Lão áo thụng cố hạ nhanh Khai Bia Thủ còn Khai Bia Thủ thấy đối phương quyết sanh tử nên cũng phải trả đòn cho cân xứng.

Hai luồng chưởng phong chạm nhau. Lão áo thụng và Cư Nguyên Phát mỗi người đều bị thối lui một bước. Hai người trở mắt nhìn nhau rồi lại nhảy vào quyết chiến.

Cư Nguyên Phát và lão áo xanh quần thảo với nhau trên mười mấy hiệp, chưởng phong đùng đùng, cát bụi tung bay mù mịt mà vẫn chưa phân thắng bại.

Lão áo xanh vì nhớ đến bảo đồ nên không muốn dần co. Lão quát lên một tiếng thật to, liên tiếp quật ba chưởng hiểm ác cuộn cuộn như cuồng phong ào ạt ập đến phân đàn chủ Hắc kỳ Thiên Long Bang.

Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát phải e dè trước chưởng lực của đối phương, vội tung mình nhảy vút lên, lùi lại năm sáu thước.

Lão già áo xanh được thể nhảy lướt qua người Cư Nguyên Phát, chạy thẳng vào nhà.

Khai Bia Thủ như đặc chí một chuyện gì, cất tiếng cười khach khách, đợi lão già áo xanh đến cửa, mới tung mình đuổi theo.

Cửa nhà không đóng. Ông lão áo thụng xanh cầm đầu chạy vút vào.

Trong nhà, cây đèn dầu thông vẫn còn cháy, chiếu sáng mọi vật. Ông lão nhảy mấy cái đến bức vách phía Tây, giơ tay sờ lên cây cột nhà như muốn lấy một cái gì, nhưng bỗng nhiên lão dừng tay, quay đầu ngó lại.

Cư Nguyên Phát đã đuổi đến cửa. Lão áo thụng xanh cười gằn một tiếng, xoay mình nhảy qua bên trái hai thước, đưa tay lấy thanh kiếm treo lủng lẳng trên tường, rồi tiếp đó lão vội lấy cái chèo sắt để kế bên, chạy thẳng lại đón đường Cư Nguyên Phát. Tay trái lão cầm kiếm hờm sẵn, tay mặt lão cầm chèo sắt phát mạnh ngay ngực Khai Bia Thủ.

Vị phân đàn chủ Hắc Kỳ thấy chèo sắt đối phương bay đến vèo, nhưng vì trong nhà, ông không thể lấy chùy ra đón đỡ, phải vội vã nhảy lui ra ngoài.

Lão áo thụng xanh tức tốc đuổi theo, chèo sắt lẹ làng giáng vào đầu Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát lách mình qua bên phải tránh khỏi cái chèo sắt, cười ha hả nói:

- Chu huynh ! Hôm nay Chu huynh định tử chiến với tôi sao?

Lão mặc áo thụng xanh không thèm đối đáp, chèo sắt tiếp tục bay đến, phạt xuống vu vu, nhắm toàn chỗ hiểm trên mình Cư Nguyên Phát bủa tới.

Cư Nguyên Phát vẫn chưa dùng vũ khí, chỉ đưa hai bàn tay không chống đỡ và lui dần.

Lúc này Xuyên Trung Tứ Xú đang cùng Thiết Kiếm Thư Sinh Sử Thiên Cảnh quần thảo. Những luồng gió phần phạt, những ngọn cước hiểm ác vùn vụt đá tung lên. Thật là một trận huyền phong sôi nổi.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ chăm chú nhìn Sử Thiên Cảnh và Xuyên Trung Tứ Xú giao đấu. Thái độ nữ quái này rất khó hiểu. Tay mặt lão nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa, tay trái hờm sẵn Phi Hỏa Âm Minh Lôi.

Bạch Vân Phi đứng quan sát trận chiến, như có chiều bực tức.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải thái độ rất bình tĩnh, song đôi mắt ông luôn luôn chớp động, tỏ ra có điều gì lo ngại.

Chèo sắt trên tay lão mặc áo thụng xanh càng đánh càng mạnh và nhanh nhẹn, sức gió kêu vù vù, ở xa ba bốn trượng cũng đều nghe rõ.

Khi Cư Nguyên Phát lui về sau độ chừng hai trượng, đột nhiên dùng hết sức hai tay đẩy mạnh ra, hai luồng kinh lực ép về phía đối phương, làm cho chèo sắt của lão áo xanh giảm phần linh động.

Cách chỗ Cư Nguyên Phát và lão già đang giao đấu chừng năm sáu trượng là chỗ Sử Thiên Cảnh đang đánh bằng quyền phong với Xuyên Trung Tứ Xú.

Tô Bằng Hải và Bạch Vân Phi cách nhau độ hơn hai trượng, đứng trước ngôi nhà, thản nhiên nhìn mọi người đánh nhau.

Đối diện hai người là Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ, tay cầm sẵn ám khí, neoh mảy nhìn Tứ Xú.

Lúc này, Tứ Tượng trận của Xuyên Trung Tứ Xứ bắt đầu chuyển động, càng lúc càng nhanh, rồi chớp mắt chỉ thấy bốn bóng người chạy nhảy vun vút chung quanh Sở Thiên Cảnh, tám luồng chưởng phong đồng loạt ép đến lão gian hùng đó.

Lấy võ công mà so sánh thì Thiết Kiếm Thư Sinh Sở Thiên Cảnh quả hơn những người trong Tứ Xứ một bậc. Nếu giao đấu theo đúng quy luật giang hồ, một đấu một thì Sở Thiên Cảnh sẽ thắng một cách dễ dàng. Song vì Tứ Xứ hợp lực, lại có trận pháp kỳ dị Tứ Tượng nên Sở Thiên Cảnh chỉ thấy chỗ nào cũng có Tứ Xứ áp đảo, như cả một màn chưởng phong bủa vây, muốn chống đỡ nhưng không thấy rõ đâu mà ứng chiến.

Thiết Kiếm Thư Sinh là một gian hùng đã từng nổi danh trên giang hồ mấy chục năm về trước, không lý bây giờ chịu thảm bại dưới tay Xuyên Trung Tứ Xứ sao. Dầu lão bị trận pháp biến hóa kỳ dị áp đảo, lão cũng cố gắng tập trung sức lực tìm cách chống đỡ. Nhưng trải qua mười hiệp thì mồ hôi trên trán Sở Thiên Cảnh đã rịn ra, tay chân bắt đầu rối loạn.

Lão già áo thụng xanh liếc mắt thấy nghĩa đệ lâm nguy, muốn sang giúp sức, nhưng bị chưởng phong của Cư Nguyên Phát cản đường, không thể xông qua được. Lão bực mình tức giận, song vẫn chẳng thi hành được như ý muốn.

Vì lão bận tâm lo cho Sở Thiên Cảnh, nên cây chèo sắt của lão trở nên chậm chạp. Cư Nguyên Phát thấy được cơ hội, bèn đánh ra ba chưởng, gió cuốn ào ào thổi đến, khiến lão áo xanh giật mình quay lại sau mấy bước.

Phải biết hai cao thủ đấu nhau, nếu không chú tâm để đối phương chiếm thượng phong thì rất khó mà lấy lại quân bình. Cư Nguyên Phát dầu tay không nhưng lão nhờ chưởng lực đã nổi danh giang hồ, lực đạo có thể khai bia, chưởng có thể đánh vỡ đá, vì vậy mới có hiệu là Khai Bia Thủ.

Lúc này Tứ Tượng Trận của Xuyên Trung Tứ Xứ uy lực càng mạnh thêm. Sở Thiên Cảnh đã nhiều lần bị nguy hiểm, suýt thảm bại, song lão đều thoát được, mồ hôi lão đã ướt đầm cả áo.

Bạch Vân Phi và Phàn Tú Vũ đều muốn giúp sức cho Sở Thiên Cảnh nhưng đều e ngại nên chẳng ai chịu ra tay, sợ tính sai một chút thì chính mình sẽ bị hạ phong, mang họa vào thân.

Phàn Tú Vũ nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Nếu hấn bị thương dưới tay bọn kia thì chúng ta cũng bị nhiều rắc rối.

Tam Thủ La Sát nói với Bạch Vân Phi nhưng cũng để tự mình định.

Bạch Vân Phi nheo mày hỏi:

- Tại sao người không giúp hấn đi ?

Phàn Tú Vũ là một lão ma đầu tinh quái, lời nói của bà cốt ý bảo Bạch Vân Phi ra tay cứu giúp Thiết Kiếm Thư Sinh, không ngờ nàng lại hỏi trở như thế nên bà nhìn Bạch Vân Phi thở dài một tiếng rồi quay qua nhìn Xuyên Trung Tứ Xứ đang bao vây Sở Thiên Cảnh.

Vừa lúc đó, Sở Thiên Cảnh bị Tứ Tượng Trận làm cho lúng túng thêm, tiếp đó bị một người trong Xuyên Trung Tứ Xứ đánh trúng bả vai. May nhờ công lực của lão này thâm hậu, nếu không thì đã thảm bại rồi.

Sử Thiên Cảnh tức giận hét một tiếng như hổ rống, quyền cước tận lực xuất ra, quyết một phen chết sống với Xuyên Trung Tứ Xú. Nhìn vào trận đấu chẳng khác nào mãnh hổ sa cơ bị bầy lang xúm nhau cấu xé.

Phàn Tú Vũ giơ tay trái lên quát:

- Dừng tay !

Nhưng Xuyên Trung Tứ Xú đang đến độ hăng máu, đâu có nghe gì nữa. Chúng cứ liên tiếp vung chưởng vào những yếu huyệt trên mình Sử Thiên Cảnh.

Phàn Tú Vũ tức giận, máu nóng phùng phùng nhưng nắm Thất Bộ Đoạt Hồn Sa trên tay không thể nào ném ra được, vì một khi độc sa này tung ra thì chẳng những Xuyên Trung Tứ Xú bị tử thương, mà ngay cả Sử Thiên Cảnh cũng không thể nào tránh khỏi.

Phàn Tú Vũ từ ngày bị Thiết Kiếm Thư Sinh hủy hoại sắc đẹp thì bà ẩn cư trong rừng sâu núi cao. Hơn hai mươi năm trời, một mặt nghiên cứu tập luyện thêm võ công, một mặt thì đi tìm hàng trăm thứ thuốc kịch độc nấu hai ngày hai đêm rồi bỏ cát vào tẩm chất kịch độc đó làm thành độc sa. Thứ độc sa này trong vòng bảy bước nếu ai bị trúng nhằm chỉ một giờ sau là tức tức chết ngay nên được gọi là Thất Bộ Đoạt Hồn Sa. Ngoài loại ám khí trên, Tam Thủ La Sát còn chế thêm một thứ ám khí mà chúng ta đã thấy qua, đó là Phi Hỏa Âm Minh Lôi, vừa giết chết một tên mặc sắc phục đen có cặp ngò câu đến tìm Thiết Kiếm Thư Sinh trả thù.

Phàn Tú Vũ quyết tâm báo thù kẻ đã phá sắc đẹp mình là Sử Thiên Cảnh. Biết bao nhiêu đau khổ, buồn tủi bà đã chịu trong suốt hai mươi năm. Mãi đến ngày hoàn thành hai thứ ám khí, Phàn Tú Vũ mới rời khỏi núi, truy tầm tung tích của Sử Thiên Cảnh nhưng lão hồ ly này đã lui ra khỏi giang hồ mười lăm năm. Tam Thủ La Sát chạy cùng đại giang nam bắc suốt ba năm vẫn chưa nghe được tin tức của Sử Thiên Cảnh.

Bấy giờ chính là thời kỳ Thiên Long Bang mở rộng uy thế. Tiếng tăm của Thiên Long bang chủ Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải đồn đãi đến tận miền bắc.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vũ nghĩ Sử Thiên Cảnh có thể bị Thiên Long Bang giết nên bà âm thầm lặn lội tìm đến Kim Bắc gặp Tô Bằng Hải, được ông cho biết Thiết Kiếm Thư Sinh còn sống và đang ẩn cư tại Nga Mi Sơn Phục Hổ Linh để giữ hai bảo vật là Vạn Niên Hoả Qui và một thanh báu kiếm.

Tam Thủ La Sát biết được tin này liền rời khỏi Kim Bắc đến Phục Hổ Linh. Quả nhiên ở đây bà đã thấy được Thiết Kiếm Thư Sinh và người anh kết nghĩa của y là Chu Công Lượng.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vũ bí mật núp trong bóng tối để theo dõi hành động của Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh nhưng tốn hết nửa tháng mà vẫn chưa được kết quả gì.

Trong thời gian này, tuy có nhiều cơ hội để Phàn Tú Vũ dùng hai loại ám khí giết Sử Thiên Cảnh báo thù, song bà lại không muốn xuống tay vội. Bà muốn cướp hai báu vật nên tạm gát việc báo thù, đợi khi nào Thiết Kiếm Thư Sinh lấy được hai báu vật, lúc đó bà sẽ xuống tay thì nhất cử lưỡng tiện, vừa báo được thù vừa có được dị vật kỳ trân của võ lâm.

Nhân một đêm mưa gió nọ, Tam Thủ La Sát lần đến cửa phía sau ngôi nhà lá của Thiết Kiếm Thư Sinh để dò động tĩnh. Dầu rằng Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh luôn đề phòng nhưng vì mưa gió lớn nên không ngờ có người mạo hiểm chịu cực nhọc đến ẩn núp bên ngoài.

Bên trong Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng đang nói chuyện.

Sử Thiên Cảnh cười lạnh lạnh nói:

- Chúng ta giữ Phục Hổ Linh này đã mười lăm năm trời rồi.

Chu Công Lượng thở một hơi dài tiếp:

- Thì giữ thêm hai mươi năm nữa cũng không hề gì, chỉ cần bắt được Vạn Niên Hỏa Quy cũng đủ rồi.

Tiếng nói của Thiết Kiếm Thư Sinh lại vọng ra:

- Theo ngu đệ nghiên cứu mười mấy năm nay thì đường trên bản đồ nhất định phải đúng chứ không thể sai được. Chỉ sợ tin này lọt ra giang hồ thì không làm sao tránh khỏi một cuộc tranh giành đẫm máu. Lúc đó...

Chu Công Lượng bỗng nhỏ tiếng hỏi:

- Nghĩa đệ ! Con Vạn Niên Hỏa Quy thật có thần hiệu như nghĩa đệ nói không?

Tiếng cười của Thiết Kiếm Thư Sinh lạnh lạnh một lúc rồi nghe nói:

- Hiền huynh ! Xin huynh cứ yên tâm ! Nếu con Vạn Niên Hỏa Quy bị chúng ta bắt được thì chỉ trong mười năm, huynh đệ ta sẽ làm bá chủ thiên hạ.

Tiếng nói của Sử Thiên Cảnh lại nhỏ dần...

Phàn Tú Vỹ tuy đứng ngoài có thể nghe tiếng lá rơi, nhưng vì mưa gió lớn ào ào, sấm sét rền trời nên khi tiếng nói trong nhà nhỏ lại thì bà không làm sao nghe được gì nữa cả. Bà ép sát tai vào cửa sổ, nghe tiếng nói đứt quãng của Thiết Kiếm Thư Sinh vọng ra:

- Vì sự tức giận năm xưa nên đệ đã hủy hoại sắc đẹp của Phàn Tú Vỹ. Đến nay đệ vẫn còn hối hận... Nếu được con Vạn Niên Hỏa Quy... khôi phục lại sắc đẹp cho nàng... nhưng không... còn sống hay... chết.

Lúc này Tam Thủ La Sát rình ở ngoài cửa vô cùng súc động, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng. Lòng bà nổi trận mưa gió sấm sét như đêm mưa hôm đó.

Phàn Tú Vỹ trầm nghĩ:

- Té ra hắn vẫn còn nghĩ đến ta...

Bất giác Phàn Tú Vỹ đưa tay gạt những giọt nước mắt tủi hờn, trầm nhủ:

“Phàn Tú Vỹ. Mà y sống âm thầm lặn lội trong rừng sâu núi thẳm hai mươi năm để làm gì ? Không phải để trả thù Sử Thiên Cảnh sao?”

Rồi như không nén được lửa hờn, Phàn Tú Vỹ khẽ “hừ” một tiếng.

Tiếng “hừ” này dầu bị mưa gió át đi, song vì quá gần nên Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh phát giác được. Hai người liền ngừng cuộc nói chuyện, mở cửa ra lùnh soát.

Phàn Tú Vỹ lệ làng nháy hơn một trượng, nấp sau một tảng đá. Bà vừa mới ẩn mình xong thì Thiết Kiếm Thư Sinh và Chu Công Lượng đã ra khỏi nhà. Lục lạo một lúc không thấy gì khả nghi, hai người mới trở vào nhà.

Tam Thủ La Sát biết hai người ấy chưa hẳn hết nghi, nên nhân lúc mưa gió ào ào, chạy ra ngoài tìm chỗ nấp mưa tránh gió.

Cũng vì lần rình rập nghe trộm đó mà Tam Thủ La Sát tin rằng Chu Công Lượng và Sử Thiên Cảnh có giữ hai báu vật. Nhất là con Vạn Niên Hỏa Qui, một báu vật có thể khôi phục lại sắc đẹp mê hồn của bà.

Sau nhiều lần suy nghĩ, Tam Thủ La Sát quyết định chờ Thiết Kiếm Thư Sinh và Chu Công Lượng tìm được bảo vật rồi phỏng tay trên. Như thế vừa trả được thù vừa khỏi tốn công tìm kiếm bảo vật, mà lại khôi phục được sắc đẹp của mình.

Sau đêm rình rập trong cơn mưa gió ấy, mãi ba ngày sau, Tam Thủ La Sát không dò thám nữa, và đêm ngày thư tư bà mới đến Phục Hổ Linh, ẩn thân trên bụi tùng rậm rạp kế bên nhà lá của Sử Thiên Cảnh.

Tam Thủ La Sát ngồi trên cây, đêm đêm cứ vào khoảng nửa đêm thì thấy Sử Thiên Cảnh và Chu Công Lượng chia ra mỗi người một lúc đi thám sát chung quanh rất lâu, hình như tiếng hừ của đêm mưa gió hôm trước mả cho họ có gì e ngại.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ ngồi mãi đến trưa ngày thứ ba thì thấy Chu Công Lượng rời ngôi nhà lá, chẳng biết đi đâu biệt mãi ba ngày chưa thấy về.

Đến đêm thứ tư, Tam Thủ La Sát thấy Bạch Vân Phi, Lý Thanh Loan và người bị thương bất tỉnh là Mã Quân Vũ đến ngôi nhà lá xin nghỉ tạm. Sau đó một lúc thì Chu Công Lượng cũng về rồi những sự kiện tiếp tục xảy ra mà ta đã thấy.

Cái im lặng bí mật của Phục Hổ Linh giờ đây bỗng bị Bạch Vân Phi và nhóm người của Thiên Long Bang khuấy rối.

Tam Thủ La Sát tuy rất căm hờn Sử Thiên Cảnh, nhưng tình thế không cho bà để nó chết. Nếu Sử Thiên Cảnh bị chết dưới tay Xuyên Trung Tứ Xứ thì hy vọng cướp Vạn Niên Hỏa Qui của Phàn Tú Vỹ cũng tiêu tan. Thiên Long Bang người nhiều thế lớn, bà khó mà tranh lại họ.

Phàn Tú Vỹ tức giận Xuyên Trung Tứ Xứ cực độ nhưng không dám ra tay. Bà quát mắt nhìn Tô Bằng Hải nói:

- Người không chịu ra lệnh cho bộ hạ của người ngừng tay thì hãy coi Phi Hỏa Âm Minh Lôi và Thất Bộ Đoạt Hồn Sa của ta.

Tô Bằng Hải thấy hai tay của Tam Thủ La Sát đều có mang bao bằng da cừu thì biết ám khí của nữ ma đầu ắt phải cực độc, nhưng với võ công của mình thì đâu có sợ, nên Tô Bằng Hải cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Sao người lại bình đưa phụ tình ấy ?

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ vừa giận vừa tức, bà nhớ lại cái hận thù với Sử Thiên Cảnh, mà cũng đồng thời giận lời nói khích của Tô Bằng Hải. Tay trái Tam Thủ La Sát vung lên. Phi Hỏa Âm Minh Lôi nhắm thẳng Tô Bằng Hải phi đến.

Tô Bằng Hải định giơ Long Đầu Trượng lên đỡ, bỗng thấy ám khí của đối phương lóe ra ánh sáng xanh lục nên giật mình không dám đỡ, vội lách qua một bên.

Phi Hỏa Âm Minh Lôi lướt qua Tô Bằng Hải, cắm phập vào gốc trái ngôi nhà lá. Một tiếng nổ “bùng” phát ra, góc nhà lập tức bốc lửa.

Tô Bằng Hải nhìn cái uy lực của Phi Hỏa Âm Minh Lôi thầm nhủ:

“May mà ta kịp phát giác, nếu dùng vũ khí đỡ thì nguy tai. Phi Hỏa Âm Minh Lôi độc hiểm như thế thì Thất Bộ Đoạt Hồn Sa còn ác độc đến đâu nữa! Người này nhiều ám khí giết người, nếu không diệt hần thì là một mối hiểm họa không nhỏ.”

Nghĩ đến đây, Tô Bằng Hải bốc giận, thầm vận công lực chuẩn bị hạ thủ Phàn Tú Vỹ nhưng bên ngoài ông vẫn thản nhiên như không có gì xảy ra.

Tam Thủ La Sát sau khi đánh ra Phi Hỏa Âm Minh Lôi thì tay trái giơ lên, lạnh lùng nói:

- Có muốn thử Thất Bộ Đoạt Hồn Sa của ta không?

Tô Bằng Hải thấy đối phương hườm sẵn ám khí thì nhất thời không dám ra tay. Không phải ông sợ độc sa của Tam Thủ La Sát vì chưởng lực của ông có thể đánh bật hết nắm độc sa ấy. Nhưng ông sợ một khi ra tay, độc sa sẽ bay ra tứ tán, văng nhằm Xuyên Trung Tứ Xú.

Trong lúc Tô Bằng Hải còn phân vân, nửa muốn chạm tay với Phàn Tú Vỹ, nửa muốn không thì đàn này Sử Thiên Cảnh bị Xuyên Trung Tứ Xú giáng một chưởng ngay lưng. Chưởng này rất mạnh. Tuy Sử Thiên Cảnh không đến nỗi nhào tại trận, song cũng bị loạn choạng mấy bước.

Bạch Vân Phi thấy người của Thiên Long Bang khá nhiều, Sử Thiên Cảnh bị thương thì nàng cũng khó mà làm cho cuộc diện thay đổi nên thét lên:

- Bốn người vây đánh một, có thắng cũng không vinh gì...

Miệng vừa nói, người nàng đã bay tung lên, xông vào Tứ Tượng Trận. Chân chưa chấm đất, Bạch Vân Phi đã vung ra hai chưởng, một dùng sức âm nhu kéo lại, một dùng toàn sức đẩy ra. Bạch Vân Phi lại tung song chưởng lên cao xoắn một vòng làm chưởng phong của Xuyên Trung Tứ Xú mất hiệu lực, rồi lại buông chưởng lực của nàng dẫn hai người trong Tứ Xú tông nhau một cái cực mạnh.

Một người bị sức Bạch Vân Phi đẩy ra, một người bị kinh lực của nàng kéo lại, chỉ nghe một tiếng “hự”. Lão nhị Vô Thường Trầm Ứng của Xuyên Trung Tứ Xú bị Bạch Vân Phi mượn lực của lão tam Du Hồn Mã khô đánh tới làm cho hai người trong Tứ Xú lùi năm sáu bước.

Tứ Tượng Trận của Xuyên Trung Tứ Xú tấn lui đều có quy củ, giờ bị thiếu hai người nên trận chiến liền bị hỗn loạn, rồi lập tức ngưng lại.

Thiết Kiếm Thư Sinh thừa cơ dùng hết toàn lực phản công. Lão gian hùng này hét lên một tiếng, đánh một đấm trúng ngay ngực của lão đại Hắc Linh Quang Trương Kính. Trương Kính loạn choạng lui ra sau bảy bước, ngã ngội trên đất.

Thiết Kiếm Thư Sinh lại vung quyền xuất chiêu Thần Long Xuất Vân. Lão tứ Ác Quỷ Chu Bang bị ngọn chưởng đánh văng ra bốn năm thước.

Sau khi làm náo loạn Tứ Tượng Trận, Bạch Vân Phi liền lẹ làng nhảy trở ra đứng bên Tam Thủ La Sát.

Tô Bằng Hải vận tập công phu định đánh Phàn Tú Vỹ song khi thấy Bạch Vân Phi ra tay phá Tứ tượng trận thì ông không muốn động thủ nữa.

Xuyên Trung Tứ Xú tuy bị một keo quá nặng song vẫn đứng lên, xông vào bao vây Sử Thiên Cảnh trở lại.

Bổng Tô Bằng Hải quát lên:

- Lui ra.

Xuyên Trung Tứ Xú đang hăng nhưng khi nghe lệnh cũng phải tức tốc ngưng ngay, lui ra đứng sau lưng Tô Bằng Hải.

Tiếng hét của Tô Bằng Hải không những làm cho Xuyên Trung Tứ Xú dang ra mà Cư Nguyên Phát đang đánh nhau với Chu Công Lượng cũng nhảy phốc ra sau, quay lại Tô Bằng Hải hỏi:

- Bang Chủ có việc gì cần?

Tô Bằng Hải gật đầu, mắt nhìn Bạch Vân Phi hỏi:

- Cô nương tuy mới xuất hai chiêu đã làm tôi kính phục vô cùng. Vậy chẳng hay cô nương là đệ tử của vị cao nhân nào?

Bạch Vân Phi nhăn mặt trầm nghĩ :

“Ta cải dạng nam trang hành đạo trên giang hồ đã hai năm mà không ai biết cả. Chẳng hiểu sao đêm nay lại bị người nhìn ra cái bí mật này?”

Tô Bằng Hải cười ha hả nói:

- Ta tin cặp mắt của ta chưa già đâu. Hành động của cô nương tuy y hệt của nam phái, nếu không chú ý thì khó mà biết được.

Hoàn cảnh ấy, Bạch Vân Phi cũng không thể cãi nên cười nhạt đáp:

- Hừ. Thì ta mặc nam trang có sao không?

Tô Bằng Hải cười đáp:

- Nữ cải dạng nam trang là một chuyện thường trên võ lâm. Ha... Ha ! Con gái của lão phu mọi năm cũng thích mặc áo quần con trai đi dạo chơi.

Bạch Vân Phi nhủ thầm:

“Lão già này muốn chọc tức ta đây.”

Nàng muốn động thủ với Tô bằng Hải, nhưng lo ngại cho tính mệnh của Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan, nên lại thôi.

Bạch Vân Phi cười nhạt, ngẩng mặt nhìn trời, như không nghe câu nói của Tô Bằng Hải.

Mọi người đều im lặng. Nhà lá của Chu Công Lượng cháy mỗi lúc một mạnh. Tiếng cây nổ lách tách, ánh sáng chiếu cả vùng Phục Hồ Linh.

Bổng Thiết Kiếm Thư Sinh kêu lên một tiếng, rồi xoay mình nhảy lên, chạy thẳng vào nhà.

Cư Nguyên Phát nghiêng mình định đuổi theo cản Thiết Kiếm Thư Sinh thì bị Chu Công Lượng quát chèo sắt đánh vèo vào mặt, buộc phải lùi ra sau mấy bước.

Lúc này lửa đã cháy đến phòng chính Bắc, cửa phòng cũng đã cháy rụi. Thiết Kiếm Thư Sinh vung tay đánh ra một chưởng rất mạnh. Lửa đang bập bùng ở cửa phòng bị dạt ra hai bên. Thiết Kiếm Thư Sinh theo đà nhảy vào.

Sử Thiên Cảnh như sắp bị đem ra xử trảm, mặt mũi ngơ ngác. Công trình ngồi giữ bảo đồ mười lăm năm như đã trảng xe cát biển đông. Thất bại thật chua cay. Lão tức giận hét lên một tiếng, vung chưởng đánh bật một cánh cửa sổ rồi nhảy vọt ra.

Thân vừa chấm đất, lão lại hét lên, phóng mình nhảy đến bên Tô Bằng Hải đánh một chiêu Tạc Sơn Vạn Chưởng. Gió cuộn ào ào, chưởng lực cuộn cuộn ép sang như sóng dữ đại dương.

Tô Bằng Hải “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người muốn chết hay sao ?

Tiếp đó liền xuất chiêu Chuyển Vân Vọng Nguyệt trả lại một chưởng. Tuy quyền của Tô Bằng Hải xem như không dùng lực bao nhiêu nhưng thực ra ông đã đem hết sức bình sinh, quyết hạ Sử Thiên Cảnh.

Chưởng phong của Thiết Kiếm Thư Sinh mới chạm vào lực đạo của Tô Bằng Hải thì lão đã thấy thân mình chấn động. Lão toan nhảy lùi. Nhưng Tô Bằng Hải đã tới, chưởng trái xoắn lên một cái, tổng mạnh qua.

Thiết Kiếm Thư Sinh thâm chưởng, nhưng không còn kịp nữa, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh như vũ bão ép đến.

--- oOo ---